

[Bernhard Baunsgaard]

ster, men jeg har rigtignok haft dårlige erfaringer, når man samler magten hos andre.

Vi vender os altså imod at give ministeren denne bemyndigelse til at udpege medlemmerne. Vi tror, det vil fjerne landsskatteretten endnu mere fra borgerne; den forbindelse, der trods alt er til den almindelige borger, når folketinget er med til at udpege, vil totalt forsvinde. Jeg håber, vi kan være med til at forhindre, at denne del af forslaget får nogen som helst chance for at blive gennemført; vi skal i hvert fald i udvalget gøre, hvad vi kan for at forhindre det.

Wilhelm (VS):

VS er tilhænger af den del af forslaget, der består i det, ministeren kalder en optimal dissensordning. Vi har støttet den slags forslag, uanset om de kom fra det radikale venstre, fra fremskridtspartiet, eller hvor de ellers kom fra, og vi synes, det er en god måde, det her er udformet på.

Der er kun én ting, vi har hæftet os ved, som ikke er tilfredsstillende, og det er dette, at det er ministeren, der bemyndiges til på et eller andet tidspunkt at bestemme, om navnene – ikke, som hr. Ivar Hansen sagde, på dem, der afgiver dissens, men på dem, der i det hele taget deltager i afgørelsen, og hvilken stilling de hver især indtager – skal offentliggøres eller ej. Vi synes ikke, der er nogen grund til, at ministeren skal have en sådan bemyndigelse; man må kunne beslutte her, om navnene skal offentliggøres eller ej. Om de skal det, kommer vel lidt an på, hvad de pågældende repræsenterer. Hvis de bliver sendt af forskellige interessegrupper, som det jo faktisk er skrevet i forslaget, er det da rimeligt, at de folk, de i virkeligheden repræsenterer, får kendskab til, hvad det er, de gør.

Men dermed er vi ovre i den anden del af forslaget: den ændrede sammensætning, og den er vi klar modstander af. Vi vil gerne deltage i arbejdet med at prøve at få det forhindret.

Argumentationen for at pille det af folketinget udvalgte element ud af landsskatteretten overbeviser i hvert fald ikke os, og jeg kan tilføje, at vi ikke har noget i klemme dér, for vi har aldrig siddet der, og vi synes bestemt ikke, at det, der er lavet fra den side, er noget, der hypper vores kartofler. Ideen

har vel været, at hvis loven var klar og tydelig, var der ingen, der gjorde ophævelser, og så måtte landsskatteretten finde frem til det, der nu var klart og tydeligt efter loven. Men dér, hvor der er fortolkningsvanskeligheder, er det mere end et åbent spørgsmål for os, om 11 medlemmer udpeget af folketinget ikke er nok så kompetente til at drøfte, hvilken fortolkning der egentlig har været hensigten, end dem, man i øvrigt fortsat vil pille ud fra landbruget, industrien, håndværket, handelen, de liberale erhverv og lønmodtagerorganisationerne, eller de folk, der har en juridisk uddannelse, som kvalificerer dem til landsdommere.

Det skoleridt hen over magtens tredeling, som hr. Tastesen diverterede os med, overbeviser mig altså heller ikke særlig. Vi fik at vide, at der her i virkeligheden er tale om en fejltagelse fra 1938. I 1938 lavede man en opdeling, men så glemte man, siger hr. Tastesen – og så langt støttede han sig jo også på ministerens søforklaring, om hvilken jeg ikke skal sige, om den støtter sig på den omtalte større udvalgsbetænkning, for den må jeg indrømme jeg ikke har nået at få læst – at pille det politisk udpegede element ud af denne domstolsside af ligningsvæsenet, eller hvad vi skal kalde det. Jeg ved ikke, hvad det er for en logik.

For det første står det jo klart og tydeligt i forslaget, at der stadig væk kan sidde folketingsmedlemmer, men det skal altså kun være dem, som ministeren håndplukker, og ikke dem, som folketinget ud fra en rimelig mandatfordeling finder ud af at sætte ind.

Men for det andet er der mig bekendt stadig væk et kraftigt lovgivnings-, i hvert fald politisk valgt, element i ligningsarbejdet, og hvis man vil køre det skoleridt med magtens tredeling, må der altså være en klar adskillelse mellem lovgivningen, den udøvende magt – og det vil altså også sige ligningsarbejdet – og domstolene, herunder måske landsskatteretten.

Jeg mener, der har været særlig begrundelse for, at man ønskede at få kendskab til fortolkningerne specielt i landsskatteretten, og at man senere kunne gå over til de helt civile domstole, om vi så skal kalde det. Vi føler det ikke spor betryggende, at dette nu skal pilles ud, og at alle i stedet for skal håndplukkes af ministeren; man må i øvrigt gerne tage nogle folketingsmedlemmer, men det